

שי"ח אהרן

פרשת: בהעלותך

גליון: קפ"ח

שי"ח הפרשה

ח.ב דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלותך את הנרות.
למה נסמכה פרשת המנורה לפרשת הנשיאים? לפי שכשראה אהרון חנוכת הנשיאים חלשה דעתו שלא היה עמם בחנוכת המזבח, אמר לו הקב"ה, חייך! שלך גדולה משלהם שאתה מדליק ומיטיב את הנרות. (רש"י) לכאורה, מדוע הפיצוי של מדליק ומיטיב את הנרות גדול יותר ממעלת הקרבת קרבנות הנשיאים? בהקדמה ל"עין יעקב" מובא שיש מדרש בלשון הזה: "בן זומא אומר, מצינו פסוק הכולל את כל התורה כולה והוא "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד". בן ננס אומר מצינו פסוק הכולל את כל התורה והוא "ואהבת לרעך כמוך". שמעון בן פזי אומר מצינו פסוק כולל יותר והוא "את הכבש אחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים". ונקבעה הלכה כבן פזי. שואל המהר"ל (נתיבות עולם), בשלמא הפסוק "שמע ישראל" כולל את כל התורה שהרי אמונה ואהבת ה' הם מיסודות התורה והמצוות. בשלמא מצוות ואהבת לרעך כמוך כבר אמר רבי עקיבא שזה כלל גדול בתורה כי הקב"ה נקרא "רעהו" (כאמור במס' שבת ל"א) ואדם לא יעשה מה ששנאו לה'. אבל איזה כלל גדול הכולל את כל התורה יש במה שנא' בקרבן התמיד "את הכבש האחד תעשה בבוקר?"... התשובה היא, שקרבן תמיד מרמז על ענין הקביעות שקרב בכל יום ואם עבר זמנו בטל קרבנו. (אין תשלומין)! כך גם האדם צריך לקבל על עצמו את עול התורה בקביעות, כשור לעול וכחמור למשא. ולא יתפתה לעזוב את קביעות עתו לתורה אף בעד אלפי זהב וכסף כי כל חפציה לא ישוו בה. ככל שפעולת הנשיאים הייתה גדולה ונשגבה, היא הייתה חד - פעמית. ואילו הדלקת הנרות הייתה פעולה עקבית ויומיומית ולכן זהו פיצוי גדול מחנוכת הנשיאים.

ח.ב בהעלותך את הנרות.

מכאן שמעלה היתה לפני המנורה שעליה הכהן עומד ומטיב. [רש"י] לכאורה, הרי המנורה היתה גבוהה רק שמונה עשרה טפחים שהם ג' אמות, ואפשר היה להדליקה גם בלי המעלה, בהגבהת הידים, א"כ למה היה צריך לעמוד על מדרגה? מתרץ בספר "מלוא העומר", אהרן הכהן שהיה לבוש ציץ הוא זה שהדליק את המנורה, ואסור לכהן גדול להגביה את ידיו למעלה מהציץ כמבואר במשנה בתמיד [פ"ז], ולכן היה צורך במדרגה. לפי זה אומר ה"אמרי אמת", מובן הדיוק של רש"י "שעליה הכהן עומד ומטיב", מדוע לא נאמר "עומד ומדליק"? כי הדלקת המנורה כשרה בזר, ולא היה צורך בבגדי כהונה, וממילא לא היה צורך

שי"ח ההלכה

שאלה: מעשה בראובן שהיה ברשותו "נגרר" (עגלה נגררת המתחברת לרכב), והוא חיפש אחר מקום חנייה עבורו מפני שכעת לא היה בשימוש. באזור מגוריו ישנה מצוקת חניה גדולה, ולאחר חיפוש, מצא חניה פרטית של יהודי מבוגר בשם שמעון, הדר ברחוב סמוך, שעמדה פנויה תקופה ארוכה, משום שמכר את רכבו והפסיק לנהוג. למחרת, נדהם שמעון לראות את הנגרר בחניה שבבעלותו. הוא ניסה לפתוח את דלת הנגרר, ראה שהוא ריק לחלוטין, ושיער שהוא ככל הנראה כבר לא בשימוש, והחליט להשתמש בו כמחסן, ואפילו נעל את דלת המחסן במנעול. עברו שנתיים. שמעון ירד לחניה, וגילה לתדהמתו שהמחסן 'שלו' נעלם... ובמקום שבו עמד היה כתוב בפתק: "אם ברצונך לקבל את החפצים שלך בחזרה, עליך לשלם 'דמי שכירות' של מחסן עבור השנתיים האחרונות. בברכה, ראובן, בעל הנגרר!". שמעון השתומם מחוצפתו של ראובן, ניגש אליו ואמר: "בוא נתחיל בזה שתשלם על החניה עבור אותם שנתיים, ואחר כך אשלם לך על המחסן"!

(א האם ראובן צריך לשלם על החניה? ב) והאם שמעון צריך לשלם על המחסן?

תשובה: השיב מו"ר הגאון יצחק זילברשטיין שליט"א: (א) באשר לחיוב ראובן בעבור החניה - מבואר בשולחן ערוך (חו"מ סי' שס"ג ס"ו), שהמשתמש בקרקע חבירו שלא בידיעתו (כגון שדר בביתו), מתחייב לשלם שכר על השימוש, אבל דווקא אם הקרקע עומדת להשכרה - "קיימא לאגרא" (כלומר, לא די שתהיה "ראויה" להשכרה, אלא צריך שתהא "עומדת" לכך בפועל), ואחרת אי אפשר לחייבו, כי "זה נהנה וזה לא חסר" (באופן שהדר לא חיסר את בעל הבית במאומה), ולכן גם בשאלתנו, ראובן אינו צריך לשלם דמי חניה. אמנם לכתחילה היה עליו לבקש רשות. (ב) באשר לתשלום עבור השימוש ב"מחסן", שמעון נחשב ל-"שואל שלא מדעת" שנחשב כגנב, שכן ראובן לא הרשה לו לאחסן את חפציו בנגרר שלו, ומבואר בשולחן ערוך (שם ס"ה), שמי שלקח מחבירו חפץ שאינו עומד להשכרה, והשתמש בו ללא רשות, נחשב כגנב, אבל אינו צריך לשלם דמי שימוש לבעלים, אלא רק להשיב את החפץ ולשלם פחת (אם היה). כדון הגזלנים שאינם משלמים כשעת הגזילה, וממילא אינו צריך לשלם דמי שכירות. לסיכום: אף אחד מהשניים לא צריך לשלם לחבירו, וכמובן שראובן צריך להשיב לשמעון את חפציו.

משל ונמשל

אי אפשר שיבוא אדם לידי יראת הרוממות של שמו יתברך, אלא אם כן הגיע למדרגה של שלילת ערכו מעיקרו, היינו שיהא בטל ומבוטל אצל עצמו ולא נחשב בעיניו כלום, כי אז יוכל לבוא לפני המלך, כי מי שמרגיש בעצמו איזו מעלה אינו יכול לעמוד לפני המלך, וכל האהבה ויראת ד' אשר ידמה האדם בנפשו כי יש לו וכל הקנינים המדומים, רק בדמיונו הם קיימים מהתעוררות מידותיו הגשמיות ורחוק הוא מהש"ת, וכל המצוות שהוא מקיים הכל הוא פרי הגדלות להיות לו שם ולקבל פרס.

ועל דרך משל אפשר להסביר זאת, כי מי שחש בקרבו שיש לו מעלה, ודאי רחוק הוא מהמלך, כי מי ששרוי יחד עם המלך כלום יכול הוא להרגיש במעלתו? הרי אין בית המלך חסר דבר, וכלום יש מקום לדבר על מעלת החכמה שבך, בשעה שעומד לפני המלך, אם שם בבית המלך מקור החכמה, או על עשירות אם כל הכסף וכל הזהב של המלך הם, ואם הוא חושב שיש לו איזו מעלה היינו שיש לו חכמה או עשירות, ודאי שהוא רחוק מהמלך ואינו משיג כלום, כי בהתקרבו אל המלך ידע שלא חסר לו כלום ואינו זקוק לשום דבר, כי הכל נמצא בבית המלך שבצלו הוא מסתופף, ולא זו בלבד אלא שסכנה גדולה כרוכה בדבר אם לא יבטל רצונו וימהר לעשות רצון המלך אף יתחייב בנפשו, וצריך הוא לדעת בעצמו בעומק לבבו שהוא שלם ברצון גמור ומסירת נפש ממש לעשות רצון המלך, ואז יוכל להיות תמיד מצוי אצל המלך והמלך יגלה לו סודותיו ומתרי לבו.

בבגדי כהונה, וממילא לא היה צורך בציץ, ויכול היה המדליק להרים את הידיים, אבל הטבת המנורה פסולה בזר והיה צורך בבגדי כהונה, לכן נחוצה היתה המדרגה.

ח.ב. בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות.

לכל האותיות יש, כידוע, חלק נסתר. אנו לא הוגים את האותיות בשלמותן, לא בדבור ולא בכתיבה. כך, לדוגמא, האות למ"ד מדברת ונכתבת רק עם הל' שבה, אולם יש לה מילוי – אלו הן האותיות מ' וד'. וכך כל האותיות. ואומר רבנו יוסף חיים מבגדד ה"בן איש חי", כי מילוי האותיות של המלה "מנורה" שוות למלה "זית". כיצד? מילוי האות מ"ם בגימטריא ארבעים. מילוי של האות נר"ן שווה חמישים ושש. מילוי של האות ו' עולה לשש. המילוי של האות רי"ש שווה לשלש מאות ועשר, ומילוי האות ה"ה בגימטריא חמש. סך כל המילויים של אותיות המלה "מנורה" עולים לארבע מאות ושבע עשרה כמניין "זית" בגימטריא. ולפי זה יוסבר היטב הפסוק "אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות". "פני המנורה" היינו האותיות שבפנים המנורה, כלומר המילוי של האותיות "מנורה", שהוא שווה בגימטריא למלה "זית", על ידו "יאירו שבעת הנרות", שמצות הדלקת נרות המנורה בשמן זית.

ח.ג. ויעש כן אהרון.

להגיד שבחו של אהרן שלא שינה. רבי שמחה בונים מפשיסחא היה אומר: מה גדולה היא שלא שינה? הרי גם יהודי פשוט לא היה מעז פנים לשנות ממצווה שציווה ה'? אלא, שבחו של אהרן שלא שינה את עצמו, ונשאר אוהב את הבריות כמקודם, רודף שלום ומשכין שלום, בין איש לאשתו ובין אדם לחברו. "שלא שינה" – הגדולה לא הביאה אותו לשנות את הליכותיו, מידותיו הטובות וענוותנותו.

ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה העלה נרותיה כאשר צוה ה' את משה.

פירש רש"י: "ויעש כן אהרן" להגיד שבחו של אהרן שלא שינה "לכאורה תמוה, מה השבח הגדול על אהרן שלא שינה? איזו סיבה היה לו לשנות ממה שצווה?! ביאר הרמב"ן: השבח של אהרן שלא שינה, היינו שהוא בעצמו הדליק את המנורה כל ימי חייו, אע"פ שמצוות הדלקה הייתה כשרה בבניו כפי שנאמר "יערוך אותו אהרן ובניו" אבל אהרן היה מזדרז במצווה הגדולה הזאת הרומזת לדבר עליון וסוד נשגב.

ה"שפת אמת" ביאר באופן נוסף: טבע האדם כשמתחיל לעשות דבר חדש מתעורר ומתלהב ועושה אותו בחשק וברצון נפלא, אולם כשמתרגל, ההתלהבות דועכת ועושה את אותו דבר בעצלתיים. לא כן היה אהרן הכהן, אלא "ויעש כן אהרן מלמד שלא שינה" כל ימי חייו עשה את ההדלקה באותו אופן שעשה ביום הראשון בשמחה ובהתלהבות עצומה, ולא נעשתה עליו לטורח.

ח.ו קח את הלוים מתוך בני ישראל.

הגר"א פירש פסוק זה בדרך הדרש, המילה לויים נמצאת בתוך המילה ישראל. כיצד? אם נפתח את כל אותיותיה של המילה "ישראל" ונשתמש גם במילוי שלהן, נמצא שמהאותיות האמצעיות נוצרת המילה "לויים". וכך נראית המילה "ישראל" כשאותיותיה פתוחות: יוד שין ריש אלף למד, וכשלוקחים רק את האותיות האמצעיות מהאותיות הפתוחות יוד שין ריש אלף למד, מקבלים את אותיות המילה "לויים", וזה שאמרה התורה "קח את הלויים מתוך בני ישראל".

ח.טז תחת פטרת כל רחם.

הרב מפוניבז' רבי יוסף שלמה כהנמן נשא פעם דרשה בפדיון הבן שבה שימש ככהן ושאל: מה פשר הנוסח שבו פונה הכהן לאבי הילד "במאי בעית טפי? ליתן לי את בנך בכורך, או לפדותו בחמישה סלעים?" וכי משהו מעלה על דעתו שהאב לא ירצה בבנו? אלא יש בשאלה משמעות עמוקה ומוסר לאב. במאי בעית טפי? מהי מטרתך העיקרית בחיים? האם הבנים, המשך הדורות ומורשה להנחיל, או שמא חמשת הסלעים, הכסף והחומריות? וזו שאלה נוקבת שהכהן הפודה מציג בפני מי שעתה הפך לאב לראשונה בחייו, כחלק מהכשרתו לקראת התפקיד הגדול, לחנך את בנו לתורה וליראת שמים".

ח. כה-כו ומבן חמישים שנה ישוב מצבא העבודה ולא יעבוד עוד ושרת את אחיו.

המשנה באבות [ה, כ"א] אומרת "בן חמישים לעצה", שנאמר בלויים "ומבן חמישים שנה וכו' ושרת עם אחיו", ומהו השירות? מסביר ר' עובדיה מברטנורא. שיתן להם עצה, אומר ה"חפץ חיים", למדתנו התורה מוסר השכל, כשאדם מגיע לגיל חמישים, שלא ישקיע את כולו בעסקים, אלא יתפנה מענייני העולם הזה ויקדיש את זמנו וכוחותיו לתורה, למצוות ולמעשים טובים, כדי שיהיה מוכן ומזומן ליום שכולו שבת. מוסיף ה"חפץ חיים", אם כשאדם בן חמישים יכול להשיא עצה לשני, על אחת כמה וכמה שיכול להשיא עצה לעצמו. ומהי העצה הטובה והישרה ביותר אם לא להכין לעצמו צידה לדרך לעולם שכולו טוב. מה שכתב הברטנורא "ושירת את אחיו - בעצה", שואל החידושי הר"ם, באיזו עצה מדובר כאן? ותירץ במשל, אדם תעה כמה ימים ביער ולא ידע איך לצאת. פתאום ראה זקן אחד הולך לקראתו, ושמח שמחה גדולה, אמר בליבו, ממנו ודאי אדע את הדרך הנכונה. ענה לו הזקן, גם אני לא יודע, שאני כבר תועה שבעים שנה, רק דבר אחד אני יכול לומר לך, בדרך שהלכתי אני, אתה אל תלך, שבדרך זו תועים, את הדרך הנכונה שיש לך לילך בה תצטרך אתה עצמך למצוא. את העצה הזאת יכול בן חמישים לתת, "לשמור משמרת", לעמוד על המשמר, "לנעילת שערים", איזה שער לנעול כדי לא להיכנס לשם.

ט.ב-ג ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו וכו' בין הערבים תעשו אותו במועדו.

שואל ה"משך חכמה", מדוע כפלה התורה וכתבה שיעשו את הפסח במועדו? ומתרגן, בני ישראל מנו לפחות ששה מליון איש, וכל משפחה היתה צריכה להביא קרבן, והיו רק שלושה כהנים, אהרן אלעזר ואיתמר. וא"כ, היו צריכים לשחוט בבין הערבים חמישים אלף קרבנות, לכן מדגישה התורה "במועדו", להשמיענו את גודל הנס, שהספיקו כולם להקריב את הפסח במועדו בין הערבים.

י.א.א ויהי העם כמתאננים רע באזני ה'.

הנה לא מפורש בזה על מה התלוננו. ודברי חז"ל בזה ידועים. והנראה בדרך צחות, שכל מהותם של ה'מתלוננים' הוא שמלאים הם בטענות, ואין כלל נפקא מינה על מה ולמה, ויהיו הדברים איך שיהיו תמיד ימצאו על מה להתלונן, וכן הוא בכל דור ודור אנשים מלאים טענות בכל מצב, או להם אשר ימצאו על מה להתלונן בכל מצב ובכל זמן, ועל זה יצא הקצף מדוע אין אתם רואים הדברים בעין טובה, והסתיר הסיבה אשר התאוננו אז לאמור שאין הוא הטעם לתלונתם שהרי בכל מצב ימצאו על מה להתאונן.

י.א.ח שטו העם ולקטו וטחנו ברחיים או דכו במדוכה.

מובא בזוהר הק': "שטו העם ולקטו" - "שטיא הוא דא". מבאר רבי יוסף חיים זוננפלד, בספרו "חכמת חיים" כלומר: שוטים הם אלו שהשתטחו על הארץ ללקוט את המן, שכן מה ששייך ומיועד לאדם, יבוא לו בנקל עד שלא יצטרך אפילו להתכופף... רבי חיים קנייבסקי זצוק"ל היה רגיל לומר: "אם נגזר על אדם פרנסה, ימכור נוצות ויתעשר, ואם לא נגזר, אפילו ימכור מטילי זהב, יהיה עני.

י.ב.ג והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה.

מפורסמת השאלה שרבים מנסים לתרץ אותה, וכי היה משה תמים עד כדי כך, ולא ידע, שאיש מלבדו לא הגיע למדרגה גבוהה כזו, להיות מדבר עם הקב"ה פנים אל פנים? ואם תאמר שידע זאת, היאך ייתכן שהיה "ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה", שאמנם יהיה חושב באמת, שהוא קטן ונחות מכל האדם...? אלא הסביר הגה"ק בעל הכתב סופר ז"ע: ישנם ענווים שונים! יש ענו האומר להגיע בדרך הענוה אל הכבוד, המצפה שהענווה תעשה אותו חשוב ומכובד אצל הבריות... ויש ענו לשם שמים - משום המצווה לקיים את התורה המצווה על האדם לדבוק במידת הענוה... אבל הענו האמיתי הוא! מי שהוא ענו ללא שום טעם, אלא, פשוט, משום שאין הוא מוצא אצל עצמו דבר להתגאות!... וזהו הפשט בדברי הכתוב: "והאיש משה ענו מכל האדם" - ענו אמיתי! הוא כלל לא הכיר את אותם שני הדרגות הראשונות שיש בבני אדם, אלא התנהג כדרגה השלישית והפשוטה.

מעשה שהיה

לאהוב מישהו כמוני, פירושו לדאוג לכל צרכיו מסופר על יהודי שהיה אחד מחסידיו של הרה"ק בעל התניא והשו"ע זיע"א, חסיד זה חי בעיר שקלוב, והיה סוחר אמיד מכובד בקהילתו, ונערץ על ידי חבריו החסידים. פעמים אחדות בשנה היה האיש החסיד בא לליאוזנה כדי לשמוע דברי חסידות מפי רבו בעל התניא, בהזדמנויות כאלה הוא היה מביא עמו סכום כסף נכבד, אותו היה נותן לרבי למטרות של צדקה וחסד, דבר זה היה מעניק לו הרגשה טובה ביותר, הוא היה אדם שהיה שבע רצון ביותר מעצמו וממעשיו. ויהי היום וגלגל מזלו של החסיד התהפך, עד שעסקיו החלו מידרדרים והוא ירד לחלוטין מנכסיו ל"ע. לא עברו ימים מרובים עד שהחסיד העשיר נהפך לעני מרוד משופע בחובות עצומים, עד שלא ידע ולא מצא עצה כיצד לצאת מהבוץ אליו נקלע ולעלות שוב על דרך המלך. בצר לו החליט החסיד אל רבו הקדוש בעל התניא, יצא לדרך שבור ורצוף. כשהגיע לחצר הרבי והצליח להיכנס בקודש פנימה, פרץ בבכי נורא ושפך בפני הרבי את מר לבו, רבי, אני הרוס לגמרי אמר, צרכי מרובים ולוחצים, ואין לאל ידי להושיע, אני זקוק לכסף כדי לשלם את חובותי, אני זקוק לכסף כדי לחתן את בנותי, שהבטחתי להם נדוניות גדולות כאשר העסקים היו משגשגים, ואני זקוק לממון רב כדי לממן ולהציל את עסקי הכושלים, בעקבות המצב הקשה גם מצב בריאותי התערער, ואני זקוק לברכה מרובה גם בענין זה. בעיניים דומעות המשיך וסיכם את דבריו ואמר: לפתע יש לי כל כך הרבה בעיות שאין אני יודע מה לעשות. בעל התניא שהאזין בסבלנות רבה ובאהבה לקינה הארוכה של הקובלנות ששפכו מפי החסיד, הרים את ראשו והביט הישר לתוך עיניו של האיש, לאחר מכן הוא אמר לו לאט לאט, תוך הדגשת כל מלה כפי שהיה מנהגו, אתה שקוע יותר מדי בעצמך ובדברים הנחוצים לך, אך האם חשבת פעם על הדברים הדרושים ממך, ועל מה שאתה יכול להיות דרוש לאחרים? בשמעו את דבריו אלה של הרבי כמעט שהתעלף החסיד הלז והיו צריכים לעזור לו לצאת מהחדר, כי לא היה מסוגל לעשות זאת בכוחות עצמו. זה לקח לו זמן לא מעט עד שהצליח להתאושש מההלם שפקדו. לאחר שנרגע מעט, החל נותן את דעתו על דבריו של הרבי שעדיין צלצלו באזנו, עתה שחזר עליו הכושר לחשוב בהגיון, נראה היה לו כי דברי הרבי אליו לא היו נזיפה גרידא, אלא דברי הדרכה, עצה והוראה מה לעשות, זה תלוי אפוא רק בו, אם הוא תופס את העצה הטובה ונוהג בהתאם לאמור, דבר שללא ספק יסייע בידו לצאת מן המיצר. כאשר הגיע במחשבותיו לנקודה זו, היה החסיד חייב להודות כי אכן היה שקוע יותר מדי בעצמו ובענייניו שלו, וכאשר העניינים החלו לרדת מטה מטה, היה דואג יותר מדי שוב לעצמו ולענייניו הפרטיים, אולם אז חשב לעצמו: האם זהו תפקידו ומשימתו של יהודי להיות עסוק וטרוד בענייני עצמו בלבד ובענייני משפחתו? האם שאלתי את עצמי אי פעם מי צריך אותי ומי זקוק לי בעולם ולשם מה בכלל צריכים אותי? שאל את עצמו האיש כשהוא חוזר בצורה מיכנית על שאלת הרבי. ואם שאלתי את עצמי הוא המשיך לתחקר את עצמו, מה היתה התשובה? כאן צץ לו לפתע הרעיון כי הנה הוא שמע את הרבי מדבר לא פעם על תפקידו של היהודי בחיים. הוא נזכר כי הרבי ציטט את חז"ל, ואני לא נבראתי אלא לשמש את בוראי, וכי כיצד יהודי משמש את בוראו? האם הוא קופץ על הגג או עומד על הראש? או שהוא חייב לעשות לשם כך משהו ראוותני יוצא מגדר הרגיל? כמוכן שלא, כל מה שהקדוש ברוך הוא דורש מהיהודי, שיחיה את חייו היומיומיים בהתאם לתורה ומצוותיה, להתפלל כל יום, ללמוד תורה, לשמור ולקיים את המצוות, לחשוב על השם יתברך, אהבת ה' ויראתו, דברים המסורים ללב. עתה שאל את עצמו החסיד, מילא יראת שמים, הרי זה לכאורה דבר קל,

אבל כיצד מגיעים למדרגה של אהבת ה'? במיוחד כאשר הדברים נראים כאילו לא מסתדרים על הצד הטוב ביותר. החסיד השבור נזכר, כי רבו בעל התניא הסביר גם זאת ובאופנים שונים, אחד מהם הוא זכר עתה בבהירות יתירה "ואהבת לרעך כמוך" אמר הרבי ומכאן תוכל להגיע למדרגת "לאהבת את ה' אלוקיך". ובכן בנקודה זו שגיתי כנראה, הגיע החסיד למסקנה ההגיונית. אמנם התפללתי כל יום ולמדתי תורה, ואף קיימתי את המצוות היומיומיות, אולם המצווה הגדולה זו של "ואהבת לרעך כמוך" היתה כנראה הנקודה החלשה שלי, כי הרי לאהוב מישהו כמוני, פירושו לדאוג לכל צרכיו, באותה שימת לב ונחיצות נחושה כמו שאני דואג לעצמי ולצרכי ולצרכי משפחתי, האם הגעתי למדרגה זו? הוא עבר במחשבתו על כל מה שעבר עליו בשנים האחרונות ונתמלא רגש של בושה וחרטה כאחד. רבונו של עולם אמר בלב שבור, סלח לי ומחל לי על שחשבתי רק מה שאתה צריך לעשות כביכול למעני, ולא מה שאני חייב לעשות למענך. הוא היה אסיר תודה לרבי שפקח את עיניו כדי לראות נכוחה, וגמר בלבו כי מעתה ואילך יהיו דברי הרבי וכל המשתמע מהם נר לרגליו ואור לנתיבותיו. מאוחר יותר בשעות הערב לאחר שהרה"ק בעל התניא קיבל ליחידות את כל החסידים שבאו אליו באותו יום, הוא שלח לקרוא לחסיד ואמר לו: עתה אחרי שראית אור וגילית את האמת, אתה יכול לנסוע הביתה בלב קל, לאחר שתוכל להיות סמוך ובטוח כי ה' יתברך לא יזנח אותך, כאשר אתה מגלה נכונות למלא צרכיהם של אחרים מעבר לצרכים שלך, בוודאי שהבורא ימלא את צרכיך אתה, ויברך אותך בהצלחה מופלגת בגשמיות וברוחניות. כאשר הגיע לביתו, היה החסיד אדם אחר לגמרי כאילו השתנה לחלוטין, שוב לא הדאיגו אותו כל כך בעיותיו האישיות, ובמקום זה החל לגלות התעניינות בצרכי אחרים, ואז התברר לו כי הללו גדולים וחמורים יותר אפילו משלו. עד מהרה החלו עסקיו להשתפר והוא שוב היה בקו עליה, עד שחזר והתאושש לחלוטין ומצבו היה משופר אפילו מה שהיה קודם לכן, בד בבד עם זאת ובראותו את ברכת ה' כמלוא חופניים, הוא נהיה לאדם אחר טוב יותר המוכן לעזור לזולת בכל לבו.

העלון מוקדש

לע"נ רפאל עמרם בן סעדה ז"ל. מזל בת רחל ע"ה. יצחק בן רחל ז"ל אברהם ישעיהו בן שמואל דוד ז"ל אליהו ישראל בן שמואל דוד ז"ל צביה בת נעמי ע"ה

לרפואת נעמי בת זיוה. ולרפואת מרים בת ראיא אוגט. להצלחת אבירם בן אסתר וב"ב. להצלחת אביחי יעיש בן ציון וב"ב

להארות והערות ולקבלת העלון נא לפנות למייל

SH0813897@GMAIL.COM

עיצוב העלון: אברהם כהן בן שמחה
להצלחתו והצלחת בני ביתו